

Bruksela, 8 grudnia 2017 r.
(OR. en)

15536/17

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2017/0125 (COD)

POLMIL 165
COMPET 862
CFSP/PESC 1122
CSDP/PSDC 701
COPS 393
EUMC 157
ECOFIN 1104
IND 369
MI 942
RECH 415
EMPL 611
CODEC 2037

NOTA DO PUNKTU I/A

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Nr poprz. dok.:	15165/17
Nr dok. Kom.:	10589/17 + COR 1 + ADD 1
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiającego Europejski program rozwoju przemysłu obronnego mający na celu wspieranie konkurencyjności i zdolności innowacyjnych przemysłu obronnego Unii (pierwsze czytanie) – Podejście ogólne

1. W dniu 7 czerwca 2017 r. Komisja przedłożyła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek dotyczący ustanowienia Europejskiego programu rozwoju przemysłu obronnego mającego na celu wspieranie konkurencyjności i innowacyjności przemysłu obronnego UE¹.

¹ Dok. 10589/17.

2. W dniu 6 lipca 2017 r. Coreper uzgodnił mandat Grupy Przyjaciół Prezydencji w odniesieniu do wniosku dotyczącego Europejskiego programu rozwoju przemysłu obronnego (EDIDP)²; grupa ta rozpoczęła analizę przedmiotowego wniosku na swoim posiedzeniu w dniu 14 lipca 2017 r.
3. Rada Europejska obradująca w dniu 19 października 2017 r. z zadowoleniem przyjęła dotychczasowe prace przeprowadzone przez współprawodawców w sprawie wniosku Komisji dotyczącego EDIDP i wezwała do osiągnięcia porozumienia w Radzie przed końcem roku, z myślą o jak najszybszym zakończeniu negocjacji z Parlamentem Europejskim, tak by pierwsze projekty dotyczące zdolności wskazane przez państwa członkowskie otrzymały finansowanie w roku 2019³.
4. Służba Prawna Rady wydała swoją opinię w sprawie wniosku w dniu 23 listopada 2017 r.⁴
5. Po przeanalizowaniu wniosku na kilku posiedzeniach Grupa Przyjaciół Prezydencji osiągnęła bardzo szerokie porozumienie w sprawie projektu tekstu na posiedzeniu w dniach 28-29 listopada 2017 r.
6. Coreper omówił ten punkt na posiedzeniu w dniu 6 grudnia 2017 r. Przedstawiono tekst kompromisowy prezydencji dotyczący art. 6 ust. 3, 4 i 5.
7. Coreper jest proszony o potwierdzenie swojej zgody na tekst w wersji przedstawionej w załączniku, z myślą o przedłożeniu go Radzie w celu wypracowania podejścia ogólnego.

² Dok. 10849/1/17.

³ Dok. EUCO 14/17.

⁴ Dok. 14876/17.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające Europejski program rozwoju przemysłu obronnego mający na celu wspieranie konkurencyjności i zdolności innowacyjnych przemysłu obronnego Unii

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 173,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

- (1) W europejskim planie działań w sektorze obrony, przyjętym w dniu 30 listopada 2016 r., Komisja zobowiązała się do uzupełnienia, lewarowania i konsolidowania wspólnych wysiłków państw członkowskich na rzecz rozbudowy zdolności obronnych w celu odpowiedzi na wyzwania związane z bezpieczeństwem, jak również do wspierania konkurencyjnego i innowacyjnego europejskiego przemysłu obronnego. W planie tym zaproponowano w szczególności utworzenie Europejskiego Funduszu Obronnego w celu wspierania inwestycji na rzecz wspólnych badań oraz wspólnego rozwoju wyposażenia obronnego i technologii obronnych, a także stworzenie zachęt do wspólnych zamówień w zakresie zdolności i ich wspólnego utrzymywania. Fundusz miałby wspierać współpracę w trakcie całego cyklu rozwoju produktów i technologii obronnych, sprzyjając w ten sposób synergii i opłacalności. Celem jest zapewnienie zdolności, a także konkurencyjnej, innowacyjnej i wyważonej podstawy europejskiego przemysłu obronnego w całej Unii – również poprzez współpracę transgraniczną i udział małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP)² – a także przyczynienie się do ściślejszej europejskiej współpracy w dziedzinie obrony, poprzez wykorzystanie synergii i zmobilizowanie wsparcia Unii, w uzupełnieniu do finansowania przez państwa członkowskie.
- (2) Aby przyczynić się do zwiększenia konkurencyjności i zdolności innowacyjnych przemysłu obronnego Unii, należy ustanowić Europejski program rozwoju przemysłu obronnego (dalej „program”). Program powinien mieć na celu zwiększenie konkurencyjności przemysłu obronnego Unii, w tym cyberobrony, poprzez wspieranie współpracy między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami, w tym ośrodkami badawczymi i uniwersytetami, w fazie rozwojowej produktów i technologii obronnych. Faza rozwojowa, którą poprzedzają faza badawcza i faza technologiczna, pociąga za sobą znaczące ryzyko i koszty, które utrudniają dalsze wykorzystywanie wyników badań i niekorzystnie wpływają na konkurencyjność unijnego przemysłu obronnego. Wspierając fazę rozwojową, program przyczyni się do lepszego wykorzystania wyników badań w dziedzinie obronności, pomoże wypełnić lukę między obszarami badań i produkcji, a także będzie promować wszelkie formy innowacyjności. Program powinien uzupełniać działania prowadzone zgodnie z art. 182 TFUE i nie obejmuje wytwarzania produktów i technologii obronnych ani zamówień w tym zakresie.

² Zalecenie Komisji z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (*Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36–41*).

- (3) Przedsiębiorstwa należy rozumieć jako jednostki prowadzące działalność gospodarczą, niezależnie od ich formy prawnej i sposobu finansowania. Do celów niniejszego rozporządzenia przedsiębiorstwo ma siedzibę w państwie członkowskim, w którym jest utworzone, zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego.
- (4) W celu lepszego wykorzystania korzyści skali w przemyśle obronnym program powinien wspierać współpracę między przedsiębiorstwami w zakresie rozwoju technologii i produktów obronnych. Aby zapewnić bardziej innowacyjne rozwiązania i otwarty rynek wewnętrzny, program wspiera transgraniczny udział MŚP.
- (5) Program powinien obejmować dwuletni okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. i w związku z tym należy ustalić kwotę na realizację programu w tym okresie.
- (6) Niniejsze rozporządzenie ustanawia pulę środków finansowych na cały okres obowiązywania programu, która ma stanowić główną kwotę odniesienia, w rozumieniu pkt 17 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami³, dla Parlamentu Europejskiego i Rady w trakcie corocznej procedury budżetowej.
- (7) Bez uszczerbku dla uprawnień władzy budżetowej, całkowity budżet przeznaczony na realizację programu powinien zostać udostępniony wyłącznie w drodze przegrupowania środków w ramach poddziału 1a (Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia) wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020.

³ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

- (8) Program powinien być realizowany w pełnej zgodności z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012⁴. Finansowanie może przyjąć w szczególności formę dotacji oraz zamówień publicznych w przypadku zlecenia analiz. Korzystanie z instrumentów finansowych prawdopodobnie będzie możliwe w przyszłości, w oparciu o doświadczenia z realizacji przedmiotowego programu, szczególnie w odniesieniu do pionu w zakresie zdolności w ramach Europejskiego Funduszu Obronnego po roku 2020. Komisja rozpocznie prace przygotowawcze oraz oceny i prace nad stosownymi wnioskami w możliwie najkrótszym terminie.
- (9) Komisja może powierzyć część zadań związanych z realizacją programu podmiotom, o których mowa w art. 58 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.
- (10) Po ustaleniu wspólnych priorytetów w zakresie zdolności obronnych na szczeblu UE w drodze planu rozwoju zdolności (CDP), z uwzględnieniem także skoordynowanego rocznego przeglądu w zakresie obronności (CARD) oraz z myślą o sprostaniu poziomowi ambicji uzgodnionemu przez Radę w jej konkluzjach z dnia 14 listopada 2016 r. i zatwierdzonemu przez Radę Europejską w dniu 15 grudnia 2016 r., państwa członkowskie identyfikują i konsolidują wymogi wojskowe oraz określają specyfikacje techniczne projektu. Mogą one również wyznaczyć kierownika projektu, który będzie odpowiadać za kierowanie pracami związanymi z opracowaniem realizowanego wspólnie projektu.
- (11) Jeżeli działaniem wspieranym przez program zarządza kierownik projektu – w tym międzynarodowa organizacja zarządzająca projektami, np. Organizacja do spraw Współpracy w Zakresie Uzbrojenia – wyznaczony przez państwa członkowskie, przed dokonaniem płatności na rzecz beneficjenta Komisja powinna skonsultować się z kierownikiem projektu w sprawie kwalifikującego się działania, tak aby mógł on zapewnić przestrzeganie ram czasowych przez beneficjentów.

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

- (12) Unijne wsparcie finansowe nie powinno mieć wpływu na transfer produktów związanych z obronnością w obrębie Unii, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE⁵, ani na eksport produktów, wyposażenia lub technologii związanych z obronnością, ani na swobodę państw członkowskich co do ustalania polityki dotyczącej transferu w obrębie Unii oraz eksportu produktów związanych z obronnością.
- (13) Ponieważ celem programu jest wspieranie konkurencyjności unijnego przemysłu obronnego poprzez ograniczenie ryzyka w fazie rozwojowej realizowanych wspólnie projektów, do wsparcia powinny kwalifikować się działania związane z rozwojem produktów lub technologii obronnych, takie jak określanie wspólnych specyfikacji technicznych, projektowanie, tworzenie prototypów, testowanie, kwalifikowanie, certyfikacja, jak również studia wykonalności, wydajność zarządzania cyklem życia i inne środki towarzyszące. Będzie to również dotyczyć modernizacji już istniejących produktów i technologii obronnych.
- (14) Z uwagi na fakt, że program ma przede wszystkim na celu wzmocnienie współpracy między przedsiębiorstwami w różnych państwach członkowskich, działanie powinno kwalifikować się do finansowania w ramach programu tylko wtedy, gdy jest podejmowane w ramach współpracy co najmniej trzech przedsiębiorstw z siedzibą w co najmniej dwóch różnych państwach członkowskich. Realizacja tego programu pozwoli ocenić, czy możliwe będzie zwiększenie minimalnej liczby państw członkowskich w kontekście przyszłych programów.

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie (Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 1).

- (15) Współpracę transgraniczną między przedsiębiorstwami mającymi siedzibę w różnych państwach członkowskich w zakresie rozwoju produktów i technologii obronnych często hamowały trudności w uzgodnieniu wspólnych specyfikacji technicznych. Brak lub niski poziom wspólnych specyfikacji technicznych podniosły złożoność oraz spowodowały opóźnienia i zawyżenie kosztów w fazie rozwojowej. Uzgodnienie wspólnych specyfikacji technicznych powinno być warunkiem korzystania ze wsparcia unijnego w ramach przedmiotowego programu w odniesieniu do działań wiążących się z wyższym poziomem gotowości technologicznej. Studia wykonalności i działania mające na celu wspieranie tworzenia wspólnej definicji specyfikacji technicznych również powinny kwalifikować się do wsparcia w ramach programu.
- (16) Ponieważ program ma na celu zwiększenie konkurencyjności unijnego przemysłu obronnego, do wsparcia powinny kwalifikować się wyłącznie podmioty mające siedzibę w Unii. Ponadto – w celu zapewnienia ochrony podstawowych interesów Unii i jej państw członkowskich w zakresie bezpieczeństwa – infrastruktura, obiekty, aktywa i zasoby używane przez beneficjentów i podwykonawców w działaniach finansowanych w ramach programu nie powinny być zlokalizowane na terytorium państw trzecich. Podwykonawcami są podmioty w rozumieniu art. 101 ust. 1 lit. n) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/1929 z dnia 28 października 2015 r.

- (17) Beneficjenci i ich podwykonawcy nie powinni z zasady podlegać kontroli państw trzecich lub podmiotów z państw trzecich. Jednak w szczególnych przypadkach, przedsiębiorstwa mające siedzibę w Unii i kontrolowane przez państwa trzecie lub przez podmioty z państw trzecich, mogą się kwalifikować, jeśli państwo członkowskie, w którym przedsiębiorstwa te mają siedzibę, daje wystarczające gwarancje, że nie będzie to naruszać interesów Unii i jej państw członkowskich w zakresie bezpieczeństwa i obrony ustalonych w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, zgodnie z tytułem V Traktatu o Unii Europejskiej, w tym w odniesieniu do wzmocnienia europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego. Wyłącznie do celów niniejszego rozporządzenia podmiot z państwa trzeciego powinien oznaczać podmiot prawny mający siedzibę poza Unią lub mający swoje zarządcze struktury wykonawcze poza Unią lub podmiot prawny, który podlega kontroli państwa trzeciego, obywatela państwa trzeciego lub innego podmiotu z państwa trzeciego. Kontrola powinna oznaczać możliwość wywierania decydującego wpływu na przedsiębiorstwo. Przed podpisaniem umowy w sprawie finansowania beneficjenci powinni dostarczyć wszelkie istotne informacje o elementach i infrastrukturze, które mają zostać wykorzystane podczas realizacji działania. Należy również uwzględnić obawy państw członkowskich dotyczące bezpieczeństwa dostaw.
- (18) Kwalifikujące się działania realizowane w kontekście stałej współpracy strukturalnej w ramach instytucjonalnych Unii zapewniłyby ciągłość wzmocnionej współpracy między przedsiębiorstwami w różnych państwach członkowskich i w ten sposób bezpośrednio przyczyniałyby się do realizacji celów programu. Projekty takie powinny zatem kwalifikować się do uzyskania wyższej stopy finansowania.

Kwalifikujące się działania realizowane przy znacznym udziale MŚP i spółek o średniej kapitalizacji, a w szczególności transgranicznych MŚP, które wspierają otwarcie łańcuchów dostaw, bezpośrednio przyczyniają się do realizacji celów programu. Projekty takie powinny zatem kwalifikować się do uzyskania wyższej stopy finansowania, również w celu zrekompensowania zwiększonego ryzyka i obciążenia administracyjnego. Kwalifikujące się działania realizowane z udziałem MŚP mających siedzibę w państwach członkowskich innych niż te, w których siedzibę mają przedsiębiorstwa konsorcjum niebędące MŚP, mogą korzystać z wyższej stopy finansowania.

- (19) Jeżeli konsorcjum zamierza uczestniczyć w jednym z kwalifikujących się działań w ramach programu, a pomoc finansowa Unii ma mieć formę dotacji, konsorcjum takie powinno wyznaczyć jednego ze swoich członków na koordynatora, który będzie głównym punktem kontaktowym z Komisją.
- (20) Promowanie innowacyjności i rozwoju technologicznego w unijnym przemyśle obronnym powinno odbywać się w sposób spójny z interesami Unii w zakresie bezpieczeństwa. W związku z tym jednym z kryterium przyznawania środków powinno być to, czy dane działania wnoszą wkład w te interesy oraz w realizację priorytetów w zakresie zdolności obronnych, uzgodnionych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa. W Unii wspólne priorytety w zakresie zdolności obronnych określono w drodze planu rozwoju zdolności. Inne procesy unijne, takie jak skoordynowany roczny przegląd w zakresie obronności (CARD) i stała współpraca strukturalna (PESCO) będą wspierać wdrażanie odpowiednich priorytetów w ramach wzmocnionej współpracy. W stosownych przypadkach można także brać pod uwagę regionalne i międzynarodowe działania, inicjatywy i priorytety, w tym w ramach NATO, gdy służą one interesom Unii w zakresie bezpieczeństwa i obrony – uwzględniając przy tym potrzebę unikania niepotrzebnego dublowania działań – i nie wykluczają możliwości udziału żadnego państwa członkowskiego UE.
- (21) Państwa członkowskie powinny udokumentować, np. przez przedstawienie listu intencyjnego, swoje zobowiązanie do skutecznego przyczynienia się do finansowania danego działania, tak aby zapewnić rentowność finansowanych działań.
- (22) W celu zapewnienia, by finansowane działania przyczyniały się do zwiększenia konkurencyjności i wydajności europejskiego przemysłu obronnego, powinny być one zorientowane na rynek, uzależnione od popytu i rentowne w perspektywie średnio- i długoterminowej. W związku z tym w kryteriach kwalifikowalności należy uwzględnić fakt, że państwa członkowskie już zamierzają wspólnie zamówić produkt końcowy lub stosować technologię końcową w miarę możliwości w skoordynowany sposób. Aby wspierać otwarty rynek wewnętrzny, należy wziąć także pod uwagę wiarygodne uczestnictwo transgranicznych MŚP, jako członków konsorcjów lub jako podwykonawców.

- (23) Pomoc finansowa Unii w ramach programu nie powinna przekroczyć 20 % kosztów kwalifikowalnych działania w rozumieniu art. 126 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, jeżeli odnosi się ono do tworzenia prototypów systemów, co jest często najbardziej kosztownym działaniem w fazie rozwojowej. W przypadku pozostałych działań w fazie rozwojowej pomocą można by jednak objąć całkowite koszty kwalifikowalne.
- (24) Ponieważ pomoc Unii ma na celu wzmacnianie konkurencyjności sektora i dotyczy jedynie konkretnej fazy rozwojowej, Unia nie powinna mieć praw własności lub praw własności intelektualnej w stosunku do produktów lub technologii powstałych w wyniku finansowanych działań. Mający zastosowanie system ochrony praw własności intelektualnej zostanie określony umownie przez beneficjentów. Zainteresowane państwa członkowskie powinny mieć możliwość uczestniczenia w dalszych realizowanych wspólnie zamówieniach.
- (25) Komisja powinna ustanowić wieloletni program prac zgodnie z celami programu. Aby zapewnić skuteczny rozdział środków finansowych, w programie prac należy określić kategorie projektów, które mają być finansowane w ramach programu, rodzaj finansowania i przyznany budżet, a także oczekiwane kategorie kwalifikujących się działań, w tym, w stosownych przypadkach, metodologię oceny wraz ze wskaźnikami korygującymi i minimalnymi progami dotyczącymi spełnienia kryteriów przyznawania środków.
- (26) Przy ustanawianiu programu prac Komisję powinien wspierać komitet państw członkowskich (dalej „komitet”). Komisja powinna dążyć do wypracowania takich rozwiązań, które zyskałyby możliwie największe poparcie w ramach komitetu. W tym kontekście komitet może obradować w składzie krajowych ekspertów w dziedzinie obrony w celu udzielania Komisji konkretnej pomocy. Do państw członkowskich należy wyznaczenie swoich przedstawicieli w tym Komitecie.

- (27) W świetle unijnej polityki w zakresie MŚP, która jest kluczem do zapewnienia wzrostu gospodarczego, innowacji, tworzenia miejsc pracy i integracji społecznej w UE, oraz z uwagi na fakt, że wspierane działania będą z reguły wymagały współpracy ponadnarodowej, ważne jest, aby program prac odzwierciedlał i umożliwiał otwarty, sprawiedliwy i przejrzysty transgraniczny dostęp i udział MŚP oraz aby w związku z tym część całkowitego budżetu była przeznaczona na takie działania.
- (28) Aby umożliwić korzystanie z wiedzy fachowej w sektorze obronnym, którą dysponuje Europejska Agencja Obrony, należy ją zaprosić do udziału w pracach komitetu państw członkowskich w charakterze obserwatora zgodnie z kompetencjami przyznanymi jej przez Traktat o Unii Europejskiej. Europejska Służba Działań Zewnętrznych również powinna zostać zaproszona do udziału w pracach tego komitetu.
- (29) Komisja powinna dążyć do utrzymania dialogu z przedsiębiorstwami reprezentującymi różnorodne sektory przemysłu europejskiego, także z MŚP i nietypowymi dostawcami sektora obronnego, w celu zapewnienia powodzenia programu.
- (30) Zasadniczo przy wyborze działań, które mają być finansowane w ramach programu, Komisja lub podmioty, o których mowa w art. 58 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, powinny organizować konkurencyjne zaproszenia do składania wniosków, jak przewidziano w tym rozporządzeniu, oraz zapewnić, by procedury administracyjne były jak najprostsze i wiązały się z jak najniższymi dodatkowymi kosztami. Jednak w niektórych należycie uzasadnionych i wyjątkowych okolicznościach finansowanie Unii może również być przyznawane zgodnie z art. 190 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/12⁶.

⁶ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).

- (31) Po dokonaniu oceny otrzymanych wniosków, z pomocą niezależnych ekspertów zatwierdzanych na wniosek państw członkowskich, Komisja dokona wyboru działań, które mają być finansowane w ramach programu. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszego rozporządzenia Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do przyjęcia i realizacji programu prac, a także przyznawania środków finansowych na realizację wybranych działań. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁷. Państwa członkowskie powinny być informowane o wynikach oceny i postępach w realizacji finansowanych działań.
- (32) Biorąc pod uwagę istotny wpływ tych aktów wykonawczych na wykonanie niniejszego rozporządzenia, do celów ich przyjęcia należy stosować procedurę sprawdzającą.
- (33) Na zakończenie programu Komisja powinna sporządzić sprawozdanie z wykonania zawierające analizę działań finansowych pod względem wyników realizacji finansowej oraz, tam gdzie to możliwe, wpływu. W sprawozdaniu tym powinien również zostać przeanalizowany transgraniczny udział MŚP i spółek o średniej kapitalizacji w projektach realizowanych w ramach programu, a także udział MŚP w globalnym łańcuchu wartości,

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejszym ustanawia się Europejski program rozwoju przemysłu obronnego (dalej „program”) dotyczący działań Unii obejmujących okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

Artykuł 2

Cele

Program ma następujące cele:

- a) sprzyjanie konkurencyjności i zdolnościom innowacyjnym przemysłu obronnego w całej Unii – poprzez wspieranie działań w fazie rozwojowej – co przyczyni się do strategicznej autonomii Europy;
- b) wspieranie i lewarowanie współdziałania między państwami członkowskimi i współpracy transgranicznej między przedsiębiorstwami w całej Unii, w tym między MŚP i spółkami o średniej kapitalizacji, w dziedzinie rozwoju technologii lub produktów zgodnie z priorytetami w zakresie zdolności obronnych uzgodnionymi wspólnie przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, przy jednoczesnym usprawnianiu funkcjonowania łańcuchów dostaw. W stosownych przypadkach można w tym kontekście brać także pod uwagę regionalne i międzynarodowe działania, inicjatywy i priorytety, w tym w ramach NATO, gdy służą interesom Unii w zakresie bezpieczeństwa i obrony – jak określono na mocy wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa i uwzględniając przy tym potrzebę unikania niepotrzebnego dublowania działań – i nie wykluczają możliwości udziału żadnego państwa członkowskiego;
- c) wspieranie lepszego wykorzystywania wyników badań w zakresie obronności oraz przyczynianie się do rozwoju po zakończeniu fazy badawczej i tym samym wspieranie konkurencyjności europejskiego przemysłu obronnego na rynku wewnętrznym i rynkach światowych, również – w stosownych przypadkach – w drodze konsolidacji.

Artykuł 3

Budżet

Pula środków finansowych przeznaczona na realizację programu w okresie od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. wynosi 500 mln EUR w cenach bieżących.

Artykuł 4

Ogólne przepisy dotyczące finansowania

1. Pomoc finansowa Unii może być udzielana w formie rodzajów finansowania przewidzianych w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 966/2012, w szczególności w formie dotacji oraz, w wyjątkowych okolicznościach, zamówień publicznych.
2. Rodzaje finansowania, o których mowa w ust. 1, oraz metody wykonywania wybiera się na podstawie ich potencjału osiągnięcia szczególnych celów działań i możliwości uzyskania wyników, z uwzględnieniem w szczególności kosztów kontroli, obciążeń administracyjnych oraz ryzyka konfliktu interesów.
3. Pomoc finansowa Unii jest wykonywana przez Komisję, jak przewidziano w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 966/2012, bezpośrednio lub pośrednio, poprzez powierzenie zadań związanych z wykonywaniem budżetu podmiotom wymienionym w art. 58 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia.
4. Jeżeli państwa członkowskie wyznaczają kierownika projektu, Komisja konsultuje się z nim w sprawie postępów w realizacji projektu przed dokonaniem płatności na rzecz kwalifikujących się beneficjentów.

Artykuł 5

Kwalifikujące się działania

1. Program zapewnia wsparcie dla podejmowanych przez beneficjentów działań w fazie rozwojowej, obejmujących nowe produkty i technologie oraz modernizację już istniejących produktów i technologii. Kwalifikujące się działanie może odnosić się do co najmniej jednego poniższego elementu:
 - a) badania, takie jak studia wykonalności, i inne środki towarzyszące;
 - b) projekt produktów, materialnych lub niematerialnych komponentów lub technologii obronnych, a także specyfikacje techniczne, na podstawie których dany projekt został opracowany, może to obejmować także częściowe testy w zakresie zmniejszania ryzyka w środowisku przemysłowym lub reprezentatywnym;
 - c) tworzenie prototypów systemów produktów, materialnych lub niematerialnych komponentów lub technologii obronnych. Prototyp systemu oznacza model produktu lub technologii, na którym można zademonstrować działanie danego elementu w środowisku operacyjnym;
 - d) testowanie produktów, materialnych lub niematerialnych komponentów lub technologii obronnych;
 - e) kwalifikowanie produktów, materialnych lub niematerialnych komponentów lub technologii obronnych. Kwalifikowanie to całość procesu, w którym wykazuje się, że projekt produktów, materialnych lub niematerialnych komponentów lub technologii obronnych spełnia określone wymagania. Proces ten dostarcza obiektywnych dowodów potwierdzających, że wykazano spełnienie określonych wymogów projektu;
 - f) certyfikacja produktów, materialnych lub niematerialnych komponentów lub technologii obronnych. Certyfikacja to proces, w którym organ krajowy zaświadcza, że produkty, materialne lub niematerialne komponenty lub technologie obronne są zgodne z mającymi zastosowanie przepisami;
 - g) rozwój technologii lub aktywów zwiększających wydajność w całym cyklu życia produktów i technologii obronnych.

2. Działania prowadzone są w ramach współpracy przedsiębiorstw w obrębie konsorcjum składającego się z co najmniej trzech kwalifikujących się podmiotów, które mają siedzibę w co najmniej dwóch różnych państwach członkowskich. Co najmniej trzy z tych kwalifikujących się podmiotów, które mają siedzibę w co najmniej dwóch różnych państwach członkowskich, nie mogą być skutecznie kontrolowane, bezpośrednio lub pośrednio, przez ten sam podmiot ani nie mogą kontrolować siebie nawzajem.
3. Do celów ust. 2 „skuteczna kontrola” oznacza związek ustanowiony na mocy praw, umów lub wszelkich innych środków, które oddzielnie albo wspólnie i z uwzględnieniem poszanowania danego stanu faktycznego lub prawnego, przyznają możliwość wywierania, bezpośrednio lub pośrednio, decydującego wpływu na przedsiębiorstwo, w szczególności przez:
 - a) prawo użytkowania wszystkich lub niektórych aktywów przedsiębiorstwa;
 - b) prawa lub umowy, które umożliwiają wywieranie decydującego wpływu na skład, głosowania lub decyzje organów przedsiębiorstwa lub które w inny sposób umożliwiają wywieranie decydującego wpływu na prowadzenie działalności przez przedsiębiorstwo.
4. Konsorcja zdefiniowane w art. 8 ust. 1 przedstawiają dowód efektywności gospodarczej, wykazując, że pozostałe koszty kwalifikujących się działań nieobjęte wsparciem Unii zostaną pokryte z innych źródeł finansowania, takich jak wkłady państw członkowskich.
5. W przypadku działań opisanych w ust. 1 lit. c)–f) konsorcja udowadniają, że przyczyniają się do zwiększenia konkurencyjności europejskiego przemysłu obronnego przez wykazanie, że co najmniej dwa państwa członkowskie zamierzają zamówić produkt końcowy lub wykorzystać technologię końcową w skoordynowany sposób, w tym – w stosownych przypadkach – przez wspólne zamówienie.

6. Działanie odnoszące się do elementów zdefiniowanych w ust.1 lit. b) musi być oparte na wspólnych wymogach uzgodnionych razem przez co najmniej dwa państwa członkowskie. Działanie odnoszące się do elementów zdefiniowanych w ust.1 lit. c)–f) musi być oparte na wspólnych specyfikacjach technicznych uzgodnionych razem przez państwa członkowskie, które będą współfinansować lub zamierzają wspólnie zamówić produkt końcowy lub wykorzystać technologię końcową, o czym mowa w ust. 4 i 5.

Artykuł 6

Kwalifikujące się podmioty

1. Beneficjentami są przedsiębiorstwa publiczne lub prywatne mające siedzibę w Unii.
2. Infrastruktura, obiekty, aktywa i zasoby beneficjentów i ich podwykonawców wykorzystywane do celów działań finansowanych w ramach programu są zlokalizowane na terytorium Unii w całym okresie realizacji danego działania, a ich zarządcze struktury wykonawcze mają siedzibę w Unii.
3. Do celów działań finansowanych w ramach programu beneficjenci i ich podwykonawcy nie podlegają kontroli państw trzecich lub podmiotów z państw trzecich.
4. W drodze odstępstwa od ust. 3 przedsiębiorstwo kontrolowane przez państwa trzecie lub przez podmioty z państw trzecich kwalifikuje się jako beneficjent lub podwykonawca, zgodnie z art. 14 ust. 2, jeżeli państwo członkowskie, w którym przedsiębiorstwo to jest zlokalizowane, daje wystarczające gwarancje, zgodnie z jego procedurami krajowymi, że nie będzie to naruszać ani interesów Unii i jej państw członkowskich w zakresie bezpieczeństwa i obrony ustalonych w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, zgodnie z tytułem V Traktatu o Unii Europejskiej, ani celów programu określonych w art. 2. Gwarancje, jakich należy udzielić, są również zgodne z przepisami określonymi w art. 11.

5. Beneficjenci i ich podwykonawcy mogą korzystać z aktywów, infrastruktury, obiektów i zasobów zlokalizowanych lub przechowywanych poza terytorium państw członkowskich lub kontrolowanych przez państwa trzecie, jeżeli w Unii nie ma łatwo dostępnych konkurencyjnych zamienników i jeżeli to korzystanie nie będzie naruszać interesów Unii i jej państw członkowskich w zakresie bezpieczeństwa i obrony. Realizując kwalifikujące się działania, beneficjenci i ich podwykonawcy mogą także współpracować z przedsiębiorstwami mającymi siedzibę poza terytorium państw członkowskich lub kontrolowanymi przez państwa trzecie lub przez podmioty z państw trzecich, jeżeli nie będzie to naruszać interesów Unii i jej państw członkowskich w zakresie bezpieczeństwa i obrony. Koszty związane z tymi działaniami nie kwalifikują się do finansowania w ramach programu.
6. Przed podpisaniem umowy w sprawie finansowania beneficjenci dostarczają wszelkie istotne informacje niezbędne do dokonania oceny według kryteriów kwalifikowalności.

Artykuł 7

Deklaracja konsorcjów

Każde konsorcjum zamierzające uczestniczyć w danym działaniu składa pisemną deklarację potwierdzającą pełną znajomość i przestrzeganie mających zastosowanie krajowych i unijnych przepisów ustawowych i wykonawczych dotyczących działań w dziedzinie obronności.

Artykuł 8

Konsorcjum

1. Do celów niniejszego rozporządzenia konsorcjum jest grupą przedsiębiorstw określonych w art. 5 ust. 2 zamierzających uczestniczyć w działaniu w ramach programu oraz spełniających kryteria kwalifikowalności określone w niniejszym rozporządzeniu. Beneficjentów, którzy otrzymają finansowanie zgodnie z procedurą przyznawania środków, o której mowa w art. 14, również uważa się za konsorcjum do celów niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli pomoc finansowa Unii jest udzielana w formie dotacji, członkowie konsorcjum zamierzający uczestniczyć w działaniu wyznaczają spośród siebie jednego koordynatora, który jest wskazywany w umowie o udzielenie dotacji. Koordynator pełni funkcję głównego punktu kontaktowego dla członków konsorcjum w relacjach z Komisją lub stosownym organem finansującym, chyba że przewidziano inaczej w umowie o udzielenie dotacji lub w przypadku gdy nie wywiązuje się on ze swoich obowiązków przewidzianych w umowie o udzielenie dotacji.
3. Członkowie konsorcjum uczestniczący w działaniu zawierają umowę wewnętrzną określającą ich prawa i obowiązki w odniesieniu do realizacji działania (zgodnie z umową o udzielenie dotacji), z wyjątkiem należycie uzasadnionych przypadków przewidzianych w programie prac lub zaproszeniu do składania wniosków.

Artykuł 9

Kryteria przyznawania środków

Działania proponowane do finansowania w ramach programu są oceniane na podstawie następujących kryteriów:

- a) przyczynienie się do doskonałości, w szczególności przez pokazanie, że proponowane prace wykraczają poza aktualny stan wiedzy i techniki, wykazując istotną przewagę nad istniejącymi produktami lub technologiami;
- b) przyczynienie się do innowacyjności, w szczególności przez pokazanie, że proponowane działania obejmują przełomowe lub nowatorskie koncepcje lub podejścia, nowe obiecujące przyszłościowe usprawnienia technologiczne lub zastosowanie technologii lub koncepcji niestosowanych wcześniej w sektorze obronnym;
- c) przyczynienie się do konkurencyjności europejskiego przemysłu obronnego, w szczególności przez stworzenie nowych możliwości rynkowych i przyspieszenie wzrostu przedsiębiorstw w całej Unii;

- d) przyczynienie się do autonomii przemysłowej europejskiego przemysłu obronnego oraz wsparcie interesów Unii w zakresie bezpieczeństwa i obrony zgodnie z priorytetami w dziedzinie zdolności obronnych uzgodnionymi przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz, w stosownych przypadkach, w ramach regionalnych i międzynarodowych umów o współpracy;
- e) przeznaczenie części całkowitego budżetu danego działania na uczestnictwo MŚP mających siedzibę w Unii, które to MŚP przynoszą wartość dodaną, są członkami konsorcjum, podwykonawcami lub innymi przedsiębiorstwami w łańcuchu dostaw, a w szczególności na uczestnictwo MŚP mających siedzibę w państwach członkowskich innych niż te, w których mają siedzibę należące do konsorcjum przedsiębiorstwa niebędące MŚP;
- f) w przypadku działań opisanych w art. 5 ust. 1 lit. b)–e), przyczynienie się do dalszej integracji europejskiego przemysłu obronnego poprzez wykazanie przez beneficjentów, że państwa członkowskie zamierzają wspólnie wykorzystywać produkt końcowy lub technologię końcową, być właścicielami tego produktu końcowego lub technologii końcowej lub je utrzymywać w skoordynowany sposób.

Na podstawie lit. a)–c) niniejszego artykułu, w stosownych przypadkach, uwzględnia się przyczynienie się do zwiększenia wydajności w całym cyklu życia produktów lub technologii obronnych, w tym opłacalności i możliwości osiągania synergii w procesie zamawiania i utrzymywania.

Uznaje się, że niespełnienie któregoś z tych kryteriów nie ma charakteru dyskwalifikującego.

Artykuł 10

Stopy finansowania

1. Pomoc finansowa Unii w ramach programu nie przekracza 20 % kwalifikowalnych kosztów działań określonych w art. 5 ust. 1 lit. c). We wszystkich innych przypadkach ze środków przyznanych w ramach tej pomocy można pokryć maksymalnie koszty kwalifikowalne działania. Część kosztów pośrednich, które mają zostać pokryte, określa się w programie prac.

2. Jeżeli konsorcjum realizuje działanie określone w art. 5 ust. 1 w kontekście stałej współpracy strukturalnej, konsorcjum to może skorzystać ze stopy finansowania podwyższonej o dodatkowe 10 punktów procentowych.
3. Jeżeli działanie określone w art. 5 ust. 1 jest realizowane przez konsorcjum i jeżeli konsorcjum zobowiązuje się do przydzielenia co najmniej 5 % kosztów kwalifikowalnych działania na rzecz MŚP mających siedzibę w UE, konsorcjum to może skorzystać ze stopy finansowania podwyższonej o liczbę punktów procentowych – nie wyższą jednak niż 8 punktów procentowych – równoważną odsetkowi kosztów działania przydzielonemu na rzecz MŚP.
4. Jeżeli działanie określone w art. 5 ust. 1 jest realizowane przez konsorcjum, konsorcjum to może skorzystać ze stopy finansowania podwyższonej o liczbę punktów procentowych równoważną podwojonemu odsetkowi kosztów działania przydzielonemu na rzecz MŚP mających siedzibę w państwach członkowskich innych niż te, w których siedzibę mają przedsiębiorstwa konsorcjum niebędące MŚP.
5. Jeżeli działanie określone w art. 5 ust. 1 jest realizowane przez konsorcjum i jeżeli konsorcjum to zobowiązuje się do przydzielenia co najmniej 5 % kosztów kwalifikowalnych działania na rzecz spółek o średniej kapitalizacji mających siedzibę w Unii, konsorcjum to może skorzystać ze stopy finansowania podwyższonej o liczbę punktów procentowych – nie wyższą jednak niż 8 punktów procentowych – równoważną odsetkowi kosztów działania przydzielonemu na rzecz spółek o średniej kapitalizacji.

Do celów niniejszego programu i bez uszczerbku dla przyszłych programów, spółki o średniej kapitalizacji należy rozumieć jako przedsiębiorstwa, które zatrudniają do 3000 pracowników, w przypadku gdy liczba zatrudnionych jest obliczana zgodnie z art. 3, 4, 5 i 6 tytułu I załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE, i które nie są MŚP.

6. Jeżeli działanie określone w art. 5 ust. 1 jest realizowane przez konsorcjum, a jego członkowie mają siedzibę w więcej niż dwóch państwach członkowskich, z których każde zobowiązuje się do współfinansowania lub wspólnego zamawiania lub wykorzystywania produktu końcowego lub technologii końcowej, konsorcjum to może korzystać ze stopy finansowania podwyższonej o dodatkowe 5 punktów procentowych.

7. Pomoc finansowa Unii udzielana w ramach programu, w tym zwiększone stopy finansowania, nie może obejmować więcej niż 100 % całkowitych kosztów kwalifikowalnych działania.

Artykuł 11

Własność i prawa własności intelektualnej

1. Unia nie jest właścicielem produktów ani technologii powstałych w wyniku danego działania ani też nie może mieć roszczeń w zakresie własności intelektualnej w odniesieniu do tego działania.
2. Wyniki końcowe działań otrzymujących wsparcie w ramach programu, w tym w zakresie transferu technologii, nie podlegają ograniczeniom wprowadzanym przez państwa trzecie lub przez podmioty z państw trzecich.
3. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na swobodę państw członkowskich co do ustalania polityki dotyczącej eksportu produktów związanych z obronnością.
4. Jeżeli pomoc unijna ma postać zamówienia publicznego na analizę, wszystkie państwa członkowskie powinny mieć prawo do bezpłatnej, niewyłącznej licencji na wykorzystanie tej analizy na ich wyraźny wniosek.

Artykuł 12

Komitety

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011. Europejska Agencja Obrony jest proszona o przedstawianie swoich opinii i zaleceń. Europejska Służba Działań Zewnętrznych również zostaje zaproszona do udziału w pracach tego komitetu.

Komitety zbiera się także w specjalnych składach, m.in. w celu omówienia aspektów obronnych. Członkowie komitetu mają wystarczająco dużo czasu i stosowne warunki, by mogli właściwie przeanalizować projekty aktów wykonawczych i wyrazić swoje opinie.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku gdy komitet nie przedstawi opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i zastosowanie ma art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 13

Program prac

1. Komisja przyjmuje w drodze aktu wykonawczego wieloletni program prac na czas trwania programu. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 12 ust. 2. Program prac sporządzany jest zgodnie z celami określonymi w art. 2.
2. W programie prac szczegółowo określa się kategorie projektów, które mają być finansowane w ramach programu, rodzaj finansowania oraz przydzielony budżet, w tym maksymalne stopy finansowania, a także oczekiwane kategorie kwalifikujących się działań określonych w art. 5 ust. 1, w tym, w stosownych przypadkach, metodologię oceny wraz ze wskaźnikami korygującymi i minimalnymi progami dotyczącymi spełnienia kryteriów przyznawania środków.
3. W programie prac zapewnia się przeznaczenie co najmniej 10 % całkowitego budżetu na rzecz transgranicznego uczestnictwa MŚP; ponadto w programie prac określa się szczegółową kategorię projektów ukierunkowanych na MŚP.

Artykuł 14

Procedura oceny i przyznawania środków

1. W ramach realizacji programu finansowanie Unii przyznawane jest na podstawie konkurencyjnych zaproszeń ogłaszanych zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012 i rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1268/12. W niektórych należycie uzasadnionych i wyjątkowych okolicznościach finansowanie Unii może również być przyznawane zgodnie z art. 190 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/12.

2. Wnioski składane w odpowiedzi na zaproszenie do składania wniosków ocenia Komisja z pomocą niezależnych ekspertów – zatwierdzanych na wniosek państw członkowskich – na podstawie określonych w art. 5, 6, 7 i 9 kryteriów kwalifikowalności i kryteriów przyznawania środków.
3. Komisja przyznaje środki finansowe na wybrane działania po każdym ogłoszeniu zaproszenia lub po zastosowaniu art. 190 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/12. Komisja przyznaje środki finansowe na wybrane działania w drodze aktu wykonawczego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 12 ust. 2.

Artykuł 15

Roczne raty

Komisja może podzielić zobowiązania budżetowe na roczne raty.

Artykuł 16

Monitorowanie i sprawozdawczość

1. Komisja regularnie monitoruje realizację programu oraz sporządza coroczne sprawozdanie z postępów zgodnie z art. 38 ust. 3 lit. e) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012. W tym celu Komisja wprowadza niezbędne mechanizmy monitorowania.

2. W celu osiągnięcia większej efektywności i skuteczności przyszłych działań politycznych Unii Komisja sporządza sprawozdanie z oceny ex post i przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W sprawozdaniu – przygotowanym na podstawie odpowiednich konsultacji z państwami członkowskimi i najważniejszymi zainteresowanymi podmiotami – ocenia się w szczególności postępy w realizacji celów określonych w art. 2. Analizuje się także transgraniczny udział, w tym MŚP i spółek o średniej kapitalizacji, w projektach realizowanych w ramach programu, a także udział MŚP i spółek o średniej kapitalizacji w globalnym łańcuchu wartości. Ponadto sprawozdanie powinno zawierać informacje na temat pochodzenia beneficjentów oraz, w miarę możliwości, rozdziału ustanowionych praw własności intelektualnej.
3. Do dnia 30 lipca 2019 r. Komisja przedstawi sprawozdanie śródkresowe, które będzie zawierać ocenę zarządzania programem, wskaźniki wykonania, wyniki w zakresie wyboru projektów, w tym zaangażowania MŚP i spółek o średniej kapitalizacji oraz stopnia ich udziału transgranicznego, a także na temat środków finansowych przyznanych na podstawie art. 190 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/12, zgodnie z art. 14 ust. 1.

Artykuł 17

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja przyjmuje odpowiednie środki zapewniające, w trakcie realizacji działań finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, ochronę interesów finansowych Unii przez stosowanie środków zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i innym nielegalnym działaniom, przez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, przez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także – w stosownych przypadkach – przez skuteczne, proporcjonalne i odstraszające kary administracyjne i finansowe.

2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy mają uprawnienia do audytu lub – w przypadku organizacji międzynarodowych – uprawnienia do weryfikacji, zgodnie z umowami zawartymi z tymi organizacjami, na podstawie dokumentacji i na miejscu, wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymują unijne środki finansowe na podstawie programu.
3. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013⁸ oraz w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96⁹, w celu ustalenia, czy miały miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne nielegalne działanie naruszające interesy finansowe Unii, w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub zamówieniem finansowanymi na podstawie niniejszego rozporządzenia.

⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁹ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

Artykuł 18

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący

Projekt oświadczenia Rady w sprawie finansowania EDIDP

Bez uszczerbku dla prerogatyw władzy budżetowej, całkowity budżet przeznaczony na realizację programu powinien zostać udostępniony wyłącznie w drodze przegrupowania środków w ramach działu 1a wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020.

Rada apeluje do wszystkich instytucji, by znaleźć wspólną płaszczyznę w odniesieniu do finansowania EDIDP wyłącznie poprzez przegrupowania środków w ramach działu 1a. Rada nie zatwierdza podejścia zastosowanego przez Komisję w jej pierwotnym wniosku, przewidującego finansowanie z dwóch odrębnych źródeł: w drodze przegrupowań środków oraz poprzez wykorzystanie marginesu.
